

מבשר טוב

דברי אלקים חיים

מאת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

סעודת שבת קודש עתיקא קדישא

פרשת חיי שרה

תשע"ד

שבת התאחדות האברכים

אתרא קדישא מירון

א

בפסוק "ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי שרה"

וברש"י פירש: "ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים, לכך נכתב שנה בכל כלל וכלל לומר לך שכל אחד נדרש לעצמו בת ק' כבת כ' לחטא מה בת כ' לא חטאה שהרי אינה בת עונשין אף בת ק' בלא חטא ובת כ' כבת ז' ליופי" שני חיי שרה - כלן שוין לטובה" ע"כ.

ויש לבאר מה שפירש רש"י ששנות חיי שרה היו כולם שווים לטובה, שהרי איתא בגמרא שבת [קה:]: "ויעבדו העם את ה' כל ימי יהושע וכל ימי הזקנים אשר האריכו ימים אחרי יהושע" וברש"י שם ביאר דאריכות ימים ושנים נחשב דוקא כאשר הם שנים של שלווה וטובה, וז"ל: ימים האריכו, שכלו ימיהם בטוב, דחשיב אריכות ימים, כדאמרין בסדר יומא (עא, א) כי אורך ימים ושנות חיים יוסיפו וכי יש לך שנים של חיים ושנים שאינם של חיים אמר ר' אלעזר אלו שנותיו של אדם שמתהפכות עליו מרעה לטובה" ע"כ.

ומעתה הרי לגבי שרה אמנו שלכאורה לא היו שנותיה כל כך בטובה שהרי הרבה צרות היו לה ועגמת נפש במשך ימי חייה שהיתה עקרה עד תשעים שנה, וסבלה אצל פרעה ואצל אבימלך וכו' ומה שייך לומר על כל זה "כולם שווים לטובה".

ב

ובהמשך הפרשה איתא "ואברהם זקן בא בימים", ואיתא בגמרא בבא מציעא [פז:]: "עד אברהם לא היה זקנה מאן דהוה בעי למשתעי בהדי אברהם משתעי בהדי יצחק בהדי יצחק משתעי בהדי אברהם אתא אברהם בעא רחמי והוה זקנה שנאמר ואברהם זקן בא בימים" ע"כ, ומבואר דאברהם אבינו משום שלא היו יכולים להבדיל בינו ובין יצחק בנו על כן ביקש שיהא ענין הזקנה בעולם.

ויש לבאר שהרי ידוע שאברהם אבינו הוא יסוד ועמוד מידת החסד, ודרכו ובאמצעותו לא ירדו כי אם השפעות טובות לכל העולם, עד כדי כך שכל העולם כולו לא נברא אלא בעבורו וכדאיתא במדרש [רבה בראשית יב ט] על הפסוק "אלה תולדות השמים והארץ בהבראם": "אמר רבי יהושע בן קרחה בהבראם באברהם בזכותו של אברהם רבי עזריה אמר על הדא דרבי יהושע בן קרחה (נחמיה ט) אתה הוא ה' לבדך אתה עשית וגו' וכל אשר בהם כל האונקים הזה בשביל מה בשביל אתה הוא ה' האלהים אשר בחרת באברם והוצאתו מאור כשדים ושמם שמו אברהם" ע"כ, ונמצא כל הבריאה בזכותו של אברהם אבינו ע"ה איש החסד.

ומעתה יפלא כיצד יתכן שאברהם אבינו שהוא עמוד החסד בעולם יבקש דבר זה של זקנה שלכאורה הוא דבר שסובלים ממנו רבות שנחלשים כחות האדם ואף לילך בטוב אינו יכול כי אם בקושי וישנם זקנים שאף לילך אינם יכולים בכחות עצמם כי אם על כסאות גלגלים רח"ל, וכמו כן כמה וכמה צרות ומחלות של זקנה, וכיצד יתכן שכל זה יבוא בתפילתו ובקשתו של אברהם איש החסד, ואלא בעל כרחך שלא על זאת היתה בקשתו של אברהם אבינו ע"ה.

ג

אמנם ביאור הדברים דהנה בפרשה הקודמת [בראשית יח א] איתא "ואברהם ושרה זקנים באים בימים" ובמדרש נעמד על מה שנכפל בתורה ענין זה שהרי להלן כבר נאמר ואברהם זקן בא בימים וביאר בזה המדרש וז"ל: "ויאמר שוב אשוב אליך כעת חיה וגו' והוא אחריו זה ישמעאל והוא אחריו מפני היחוד והוא אחריו זה המלאך שהביט לאחריו והרגיש שבאת אורה מאחריו ואברהם ושרה זקנים אמר רבי יוחנן כבר כתיב ואברהם ושרה זקנים מה ת"ל ואברהם זקן אלא שהחזירו הקב"ה לימי נערוותיו צריך לכתוב פעם שנייה ואברהם זקן רבי אמי אמר כאן זקנה שיש בה לחלוחית ולהלן בזקנה שאין בה לחלוחית" ע"כ.

א

ומבואר במדרש די'שנו בענין זקנה אופן שאין בו לחלוחית ויש אופן שיש בו לחלוחית, והביאור בזה דבאמת כאשר האדם אינו זוכה ואינו עובד על עצמו ועל מידותיו ואינו שומר דרכיו כדבעי הרי ברבות השנים קופצת עליו זקנה של חולשה וריקבון ח"ו, ונעשה חלש בכחותיו הבלים והולכים וכן ברוחו נחלש ונעשה כעץ יבש שאין בו חיות כלל.

וכל זה גורם האדם לעצמו באשר כל ימיו לא זיכך ועידן את מידותיו וכל רצונו היה מילוי תאוותיו ולמשל איתא ברמב"ם [הלכות דעות פ"ד יט]: "כל השטוף בבעילה זקנה קופצת עליו וכחו תשש ועיניו כהות וריח רע נודף מפיו ומשחיו ושער ראשו וגבות עיניו וריסי עיניו נושרות ושער זקנו ושחיו ושער רגליו רבה שיניו נופלות והרבה כאבים חוץ מאלו באים עליו אמרו חכמי הרופאים אחד מאלף מת בשאר חלאים והאלף מרוב וכו'" עכ"ל.

וכמו כן בשאר תאוותיו ומידותיו כאשר אינם מתוקנים כדבעי זה גורם אשר כוחות גופו ונפשו נחלשים המה עד מאד עד כדי שבזקנתו לא יהא בטובה כלל ח"ו.

ובאמת בחינה זו של זקנה הרי הוא בדרך טבע העולם שכל דבר שמשמשים בו רבות בשנים מתבלה והולך ואף אצל בעלי חיים רואים כאשר מזדקנים נחלשים ומתקלקלים וכמו כן כל דבר גשמי הולך ובלה ברוב השנים וזהו גם כן באדם באם הוא מתגשם ואינו מזוכך בודאי הולך ומתנוון ברוב הימים וזקנה זו בודאי אינו כל כך לטובה.

ד

אמנם מצינו בצדיקים הגדולים אשר בזקנותם מעיד עליהם הכתוב שהיו ממש כמו בשנות צעירותם וכמו שנאמר על משה רבינו עליו השלום [דברים לד ז] "בן מאה ועשרים שנה במותו לא כהתה עינו ולא נס ליחו" ואיתא בחז"ל שכאשר כבש את ארץ עוג מלך הבשן קפץ משה רבינו גובה של עשר אמות שהוא גובה עצום והיה כחו אף בגשמיות עצום ורב כמו בחור וצעיר ויותר וכל זה משום שלא הרס את כחות גופו ונפשו וזהו זקנה שיש בה לחלוחית.

וכן מצינו אצל אברהם אבינו עליו השלום שזקנתו היתה זקנה שיש בה לחלוחית והיינו שעדיין פעלו אצלו כל כחות גופו והיה בבחינת "דשנים ורעננים יהיו" שהרי הוסיף והוליד ילדים לזקנתו כדאיתא במקראי קודש שנולדו לו בני קטורה, הרי שהיה כחו כמו זקן וצעיר וזהו זקנה שיש בה לחלוחית.

וכמו כן לגבי נפשו של האדם באם הוא מעדן את נפשו ואת מידותיו ומתקן עצמו כדבעי, הרי בשנות זקנותו שבהם יש מעלות מיוחדים שהם מוסיפים דעת ותבונה וכמו שמצינו בחז"ל דזקן נקרא זה שקנה חכמה כדאיתא בגמרא קדושין [לב]: "ואין זקן אלא חכם שנאמר אספה לי שבעים איש מזקני ישראל רבי יוסי הגלילי אומר אין זקן אלא מי שקנה חכמה שנאמר ה' קנני ראשית דרכי", וכמו כן איתא בגמרא שלהי מסכתא קנים [כה]: "רבי שמעון בן עקשיא אומר, זקני עם הארץ, כל זמן שהם מזקינים, דעתן מיטרפת עליהם, שנאמר (איוב יב), מסיר שפה לנאמנים וטעם זקינים יקח. אבל זקני תורה אינן כן, אלא כל זמן שהם מזקינים, דעתם מתישבת עליהם, שנאמר, בישישים חכמה ואורך ימים תבונה" ע"כ.

ונמצא דאותם זקנים אשר עבדו על עצמם בימי צעירותם ועידנו נפשם ומידותם הרי אדרבה בשנות זקנותם הם מוסיפים חיות ודעת בעבודתם ויותר יש בידם לכלכל דרכיהם הטובים ולשפר מעשיהם ונמצא הם מתעלים יותר ויותר בחכמה וביראת ד'.

אמנם לא כן מי אשר לא תיקן נפשו בשנותיו הצעירות והלך אחר שרירות ליבו ולא עבד על מידותיו הרי שבשנים המאוחרות יפול ביותר במידותיו המגונות ובתאוות רעות ח"ו.

ויש להמשיל הדבר דהנה אנו רואים שישנם הרי געש אשר יש והם מתפרצים בפעם אחת בקול רעש גדול עד שיכול להתהוות מזה "רעידת אדמה" רח"ל, וכל זה נעשה מאש וגפרית אשר בוערים ורוחשים מתחת מעבה האדמה, אשר אמנם מבחוץ אינם נראים ואינם מורגשים כי אם לעתים רחוקות, אולם ברבות השנים כאשר יתפרצו אותם הרתיחות כלפי חוץ אזי יחריבו הכל ח"ו.

וכמו כן האדם בשנותיו הצעירות עדיין יכול לכבוש ולהסתיר מידותיו הרעים ותאוותיו המגונות שלא יראו כלפי חוץ ואינו מורגש לעתים כעסו ושאר מדותיו הלא טובים, ואולם בהגיע ימי הזקנה אשר בהם כבר לא יוכל גופו לעצור בעד דחיפותיו הפנימיות הרי יתפרץ הכל ובפרט בענייני כעס כאשר רואים לפעמים זקנים אשר אינם שולטים בעצמם במידת הכעס ומתרגזים בכל דבר וענין ואין בהם סבלנות כלל רח"ל, וזהו כמו שנתבאר מחמת שלא עבדו על עצמם בימי צעירותם ולא תיקנו מידותיהם על כן בא להם זה.

ומעתה יתבאר מה שביקש אברהם אבינו עליו השלום ענין הזקנה ודאי לא היתה כוונתו לזקנה בלא כחות ובחלישות מח ודעת בעבודת השם יתברך אלא בקשתו היתה זקנה שיש עמה לחלוחית וכמו שנתבאר שזכה לעבוד את השי"ת בזקנותו בתוספת כח ודעת בגוף ובנפש, בבחינת "עוד ינובון בשיבה דשנים ורעננים יהיו" וזהו כוונת הפסוק "ואברהם זקן בא בימים" היינו שהוא בא בימי זקנותו בכל הימים שעברו עליו עד הנה אשר תיקן בהם כל מידותיו וכל ענייניו עד אשר זכה שעולמו ראה בחייו.

ואולם שרה אמנו ע"ה באה התורה ומעידה אשר לא הוצרכה לכל זה משום שהיא מעיקרא כבר היתה מתוקנת לגמרי במידותיה ולא היתה צריכה כלל לעבוד על עצמה אלא כל כולה היתה קדושה וטהורה בלתי להשם לבדו והיו מידותיה מתוקנים ומאירים בשוה כל ימי חייה וזהו הכוונה "שני חיי שרה" כולם שוים לטובה היינו שלא הוצרכה כלל לעבוד על עצמה בימי נעוריה אלא מיד היתה מתוקנת בכל המידות טובות.

ומבואר ממוצא הדברים שזה עיקר תפקיד האדם לעבוד על מידותיו בכל שנותיו ולזכך תאוותיו ושאר ענייניו ודרכיו שזה עיקר עבודתו של איש ישראל, ובאמת ענייני תיקון המידות הם קודמים לקיום כל מצוות התורה.

וכמו שכתב הרה"ק רבי חיים ויטאל ז"ע בספרו הקדוש שערי קדושה אשר מבאר מדוע לא נכתב בתורה בפירוש צווי בענין עבודת המידות, וזאת משום שעבודת המידות הם קודמים להתורה ובלא מידות טובות אין שייך שיהא מקיים התורה כלל וז"ל: [חלק א שער ב] "והנה ענין המדות הן מוטבעות באדם בנפש השפלה הנקראת יסודית הכלולה מארבע בחינות, הדומם והצומחת והבהמית והמדברת. כי גם הן מורכבות מטוב ורע, והנה בנפש הזה תלויות המדות הטובות והרעות והן כסא ויסוד ושורש אל הנפש העליונה השכלית אשר בה תלויין תרי"ג מצוות התורה כנזכר לעיל בשער ראשון. ולפיכך אין המדות מכלל התרי"ג מצוות, ואמנם הן הכנות עקריות אל תרי"ג המצוות בקיומן או בביטולם, יען כי אין כח בנפש השכלית לקיים המצוות על ידי תרי"ג איברי הגוף אלא באמצעות נפש היסודית המחוברת אל הגוף עצמו בסוד כי נפש כל בשר דמ"ו בנפשו הוא, ולפיכך ענין המדות הרעות קשים מן העברות עצמן מאד מאד. ובזה תבין ענין מה שאמרו רבותינו ז"ל [שבת קה:], כל הכועס כאלו עובד עבודה זרה ממש שהיא היותר שקולה ככל תרי"ג המצוות, וכן אמרו [סוטה עא]. מי שיש בו גסות הרוח הוא ככופר בעיקר וראוי לגדעו כאשירה ואין עפרו ננער וכו' וכאלה רבות. והבן זה מאד, כי להיותם עקרים ויסודות לא נמנו בכלל תרי"ג המצוות התלויות בנפש השכלית, ונמצא כי יותר צריך לזהר ממדות הרעות יותר מן קיום המצוות עשה ולא תעשה כי בהיותו בעל מדות טובות בנקל יקיים כל המצוות" עכ"ל.

וביאור הענין הוא דהנה למשל כאשר אדם רוצה לבנות איזה בנין, הרי צריך לישב עם קבלן ולתכנן עמו כל פרטי הבנין כיצד יראה וכמה יהא גדלו וכו', אולם הא פשיטא שלא יהא צריך לסכם עמו שיבנה הבית עם בטון ואבנים וחומרי בניה וכיוצא שהרי פשוט שבלא זה אין בנין ואין כלום, וכמו כן בענין המידות הם עצמם חומרי הבניה של האדם וכל מצוות התורה אינם אלא הדרכה על האדם כיצד לבנות בנין עצמו ונפשו ואולם המידות טובות הם עצמם הבנין שמזכך ומעדן את נפשו וגופו על ידי התגברות וזיכוך תאוותיו ומידותיו שיהיו לטובה ועל כן אינם צריכים לכתב בתורה בפירוש אלא פשיטא שהוא עיקר עבודת האדם לזכך ולעדן את מידותיו.

והנה ביותר אפשר לו להאדם לתקן עצמו הוא ביום השבת קודש אשר יום קדוש הוא מבואר ועד צאתו והוא עת זמן גבוה לתיקון הנפש ולזיכוך המידות, ומצינו בגמרא שבת [לג:]: אצל התנא האלקי רשב"י: "צתה בת קול ואמרה צאו ממערתכם נפקו כל היכא דהוה מחי רבי אלעזר הוה מסי רבי שמעון אמר לו בני די לעולם אני ואתה בהדי פניא דמעלי שבתא חזו ההוא סבא דהוה נקיט תרי מדאני אסא ורהיט בין השמשות אמרו ליה הני למה לך אמר להו לכבוד שבת ותיסגי לך בחד חד כנגד זכור וחד כנגד שמור אמר ליה לבריה חזי כמה חביבין מצוות על ישראל ויתיב דעתיה"ו ע"כ.

וענין אחד כנגד זכור ואחד כנגד שמור נראה לבאר דזכור הוא כנגד קום ועשה שיהא האדם מתקן את עצמו בשבת קודש בענייני מידות בקום ועשה ושמור הוא כנגד לא תעשה שיהא מתקן עצמו בכח השבת קודש בעניין סור מרע מתאוות מגונות ודברים אסורים, ועל ידי זה יהא מתקן כל מידותיו ועל כן כאשר ראו כמה חביבים המצוות על ישראל אשר הם מזככים מידותיהם בזכור ושמור בכח השבת קודש על כן נחה דעתם של רשב"י ובנו ז"ע.

וביותר כאשר נמצאים בשבת קודש באסיפת מרעים ובהתאחדות גדולה, הרי בודאי הוא זמן היותר מסוגל לתיקון המידות ולזיכוך נפשו מכל רע, שהרי איתא בספה"ק נועם אלימלך שבכח האחדות בני ישראל לכפר עליהם כמו ביום הכפורים.

ומבוארים הדברים בגמרא ברכות פרק תפילת השחר [כו.]: "מעוות לא יוכל לתקן וחסרון לא יוכל להמנות זה שנמנו חביריו לדבר מצוה ולא נמנה עמהם", ובספר צ"ח ביאר בזה דאף אם היחיד ג"כ יקיים המצוה אלא שלא יקיים עמהם גם זה חשיב חסרון לא יוכל להמנות וז"ל: "ונראה שיש לדקדק בסיפור דברייתא דקאמר שנמנו חביריו לדבר מצוה והוא לא נמנה עמהם, ומלת עמהם הוא מיותר והו"ל למימר שנמנו חביריו לדבר מצוה והוא לא נמנה, ומדקאמר עמהם משמע שגם הוא עשה מצוה זו לבדו אבל לא נמנה עמהם שאינו דומה מרובים שעושים מצוה ליחיד שעושה מצוה, ואמנם הא ודאי דעושה מצוה ביחדי שיש לו שכר המצווה אלא שלא כל כך כאלו המרובים ולכך קורא לזה חסרון שחסר לו קצת מן השכר ולא כולו" עכ"ל.

ואתי שפיר לפי מאי דנתבאר דדוקא על ידי כח אחדות הרבים בזה יכול לתקן היטב מידותיו ולעדן נפשו ולכך זה שלא נמנה עם הרבים על דבר מצוה הרי הוא בבחינת מעוות לא יוכל לתקן וחסרון לא יוכל לימנות משום שלא יוכל לתקן נפשו כשעושה ביחידות כמו שהיה מתקן נפשו אם היה עושה באחדות הרבים.

והנה בשבת קודש זו אנו נמצאים באתרא קדישא מירון סמוך ונראה ממש לציון המצויינת התנא האלקי רשב"י ז"ע, ואנו רואים אשר כל הדורות היה זה המקום אשר עלו אליו להתפלל ולבקש לישועות עם ישראל, ואמנם מעודי תמהתי על כך, מדוע דוקא בציון הרשב"י עולים כל בני ישראל בתדירות להתפלל, ומדוע למשל לא יסעו יותר לקברי האבות הקדושים אשר במערת המכפלה, דלכאורה האבות שהם רגלי המרכבה הם במעלה העליונה ביותר.

ואולם ביאור הענין נראה דהנה אצל האבות הקדושים ישנו תנאי אשר הרוצה להשפעה גדולה מהם צריך שיגיע למעשי האבות וכדאיתא בתנא דבי אליהו [רבה פרק כה] "כל אחד ואחד מישראל חייב לומר מתי יגיעו מעשי למעשה אבותי אברהם יצחק ויעקב", ע"כ, ופירשו בספרים הקדושים דעכ"פ צריך שיהא לו איזה נגיעה במעשי האבות הקדושים אשר הוא לעצמו כבר מדריגה.

ואולם אצל התנא האלקי רשב"י הרי כתב בספה"ק בית אהרן כי התנא רבי שמעון בר יוחאי הוא לכל אפילו לפחותים וזל"ק: [לל"ג בעומר] "כל מי שיש לו אמונה ברשב"י יש לו חיזוק בר' שמעון בר יוחאי, כשם שהקב"ה הוא ד' לכל כך רשב"י הוא רשב"י לכל אפילו לפחותים" עכל"ק, ונמצא דלהיות שייכות להתנא רשב"י הוא בלא שום תנאי אלא כל אחד מבני ישראל יש לו שייכות להאי תנא האלקי ואפילו הפחותים.

וביאור הדברים נראה דהנה לגבי משה רבינו איתא בזוהר הקדוש [תיקונים דף קיד] "ואתפשטותיה דמשה בכל דרא ודרא, ובכל צדיק וצדיק וכו'. אמר ליה רבי יהודה, אתפשטותא דיליה בבני נשא אית ליה שעורא, אמר ליה אין עד שתין רבוא" עכל"ק, ובסה"ק תניא [חלק ראשון מב] איתא דאצל כל אחד מבני ישראל יש לו ניצוץ ושייכות עם משה רבינו ע"ה וזל"ק: "אלא הענין הוא כי כל נפש ונפש מבית ישראל יש בה מבחי' משרע"ה" עכל"ק. וביאור הענין שדוקא אצל משה רבינו איתא מהימנא מצינו כן שהוא נתלבש בניצוץ אצל כל אחד מבני ישראל הוא משום דמשה רבינו על ידו ניתנה תורה לישראל וכדי להשפיע התורה לעם בני ישראל אינו שייך כי אם יהא לו שייכות עם כל אחד מבני ישראל ולכן מוכרח שבכל הדורות יש לכל איש ישראל שייכות וניצוץ ממשה רבינו איתא מהימנא ודוקא על ידי ניצוץ אלקי זה שייך שיהא משפיע התורה הקדושה לכל אחד מבני ישראל.

והנה ידוע דכל השפעת התורה שבעל פה היה על ידי התנא רבי עקיבא וכדאיתא בגמרא סנהדרין [פו:]: "דאמר רבי יוחנן סתם מתניתין רבי מאיר סתם תוספתא רבי נחמיה סתם ספרא רבי יהודה סתם ספרי רבי שמעון וכולהו אליבא דרבי עקיבא" ע"כ, ונשלם על ידי תלמידו רבי שמעון בר יוחאי וכדאיתא בגמרא גיטין [סז.]: "וכן אמר רבי שמעון לתלמידיו בניי שנו מדותי שמדותי תרומות מתרומות מידותי של רבי עקיבא", והוא חיבר את ספר הזוהר הקדוש אשר הוא סודה של תורה שבעל פה.

ומעתה יבאר דברי ספה"ק בית אהרן דרשב"י הוא שייך לכל והוא משום שכמו שנתבאר לענין תורה שבכתב שמוכרח להיות שמשה רבינו ע"ה שייך לכל אחד ואחד מבני ישראל כדי שיהא שייך שישפיע עליו השפעת התורה הקדושה, כמו"כ ענין התנא רשב"י שהוא משפיע לבני ישראל התורה שבעל פה כמו שנתבאר ולכן ע"כ צריך שיהא לו שייכות עם כל אחד מבני ישראל, ואשר על כן ודאי דכל אחד יכול לקבל השפעה גדולה באתרא קדישא הדין.

ח

והנה איתא בשם הרה"ק מרוז"ן זי"ע שאמר אשר אפילו הזכרת שם "ברדיטשוב" בלבד הוא סגולה להמליץ טוב על בני ישראל משום שהוא מקומו של הרה"ק בעל קדושת לוי זי"ע, ויסוד הדברים מבואר בגמרא יומא [כה] שהממונה בבית המקדש היה שואל האיר פני המזרח עד שבחברון וזאת כדי להזכיר זכות ישני חברון ומוכח דאף בהזכרת השם חברון מסוגל להזכיר אותם צדיקים האבות הקדושים.

ומעתה נחזי אנן דאם נמצאים אף במקום רחוק ביותר ורק מזכירים שם המקום של הצדיקים הקדושים סגי בכך להזכיר זכותם ולפעול רחמים, הרי ק"ו כאשר נמצאים באתרא קדישא מירון סמוך ונראה ממש אצל ציון המצויינת התנא האלקי רשב"י וכמו שנתבאר דכל אחד יש לו שייכות וניצוץ מנשמתו הקדושה הרי בודאי אפשר לפעול ולתקן כל אחד נגיעי נפשו.

וביותר נראה דשייך לפעול אצל האי תנאי אלקי רשב"י דהנה איתא בגמרא שבת [לג.]: דכאשר יצא רשב"י ממערה אחר שבטלה הגזירה להרגו: "אמר הואיל ואיתרחיש ניסא איזיל אתקין מילתא דכתיב ויבא יעקב שלם ואמר רב שלם בגופו שלם בממונו שלם בתורתו ויחן את פני העיר אמר רב מטבע תיקן להם ושמואל אמר שווקים תיקן להם ורבי יוחנן אמר מרחצאות תיקן להם אמר איכא מילתא דבעי לתקוני אמרו ליה איכא דוכתא דאית ביה ספק טומאה ואית להו צערא לכהנים לאקופי אמר איכא איניש דידע דאיתחזק הכא טהרה אמר ליה ההוא סבא כאן קיצץ בן זכאי תורמסי תרומה עבד איהו נמי הכי כל היכא דהוה קשי טהריה וכל היכא דהוה רפי צייניה" ע"כ, ומבואר שם דתיקן אותו המקום שיהא טהור לכהנים.

ומעתה הרי הדברים ק"ו באם בשביל צער קטן שהיה לכהנים שהיו צריכים להקיף את המקום מחמת ספק טומאה הלך רשב"י ותיקן וטיהר המקום בשביל שלא יטמאו, הרי בודאי בדורות הללו שאנו מוקפים בטומאות גדולות מכל צד וצער גדול יש לבני ישראל והם עוברים צרות גדולות מבית ומבחוץ הרי ודאי שרשב"י יעורר זכותם ורחמים גדולים על כל אחד מבני ישראל ובודאי כמו ששם תיקן מילתא בעבור הכלל בודאי עתה יפעל לתקן נפשותינו בכלל ובפרט וכל אחד יזכה לתיקון נפשו ולישועות גדולות בכל הנצרך.

ובכן נמצא דבודאי בשבת התאחדות זו שיש בה כח השבת קודש וכח האחדות דרבים ואנו נמצאים בצל הקודש דרבי שמעון בר יוחאי זי"ע הרי בודאי שיכול כל אחד לתקן נפשו מכל פגם ועוון ולזכך מדותיו ולעדן את דעתו ושכלו שיהא כרצון השי"ת.

ויעזור השי"ת שנזכה לפעול ולתקן הכל ונזכה לקבל השפעות גדולות בכחו של התנא האלקי רשב"י ובמהרה נזכה לתיקון הגדול ואור חדש על ציון תאיר בביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן.

להצטרפות לרשימת התפוצה שילחו מייל לכתובת m0732951213@gmail.com